

Eind december. Nabeschouwing van een verdrietig 2024 en op naar een beter 2025?

Een aantal maanden en best wat geld heeft het me gekost, om de documentaire *'De verloren vrede'* te maken. Het was een bevalling maar ik ben blij met het eindresultaat en erg dankbaar voor al die mensen die me hierbij geholpen hebben. Of dit nu met de technische aspecten was (Jan Voskes en mijn broer) of sparren over de inhoud (Elmer van Leeuwen, Sergej Zotov, Frans Heerink of Karel van Wolferen) ik dank jullie allen hartelijk voor wat jullie voor mij en de docu hebben gedaan! We werken nu nog aan de Engelstalige versie maar 2024 is alweer bijna voorbij en we gaan het nieuwe jaar in.

Wat kunnen we verwachten? Het is een vraag waar ik vaak over nadenk en ik zou willen dat ik het wist. Na, inmiddels al, twee jaar van ellende gaan we het derde jaar van het Oekraïne conflict in. Toen we nog in de Koude oorlog zaten hadden we voor een lange periode nog leiders, aan beide kanten, die de verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog zelf hadden meegemaakt. Deze gedeelde tragedie maakte de leiders van deze landen op z'n minst bewust van de gruwelijkheden van oorlog en het belang van vrede en het vermijden van grootschalige conflicten. Helaas lijken we in het Westen deze oh zo belangrijke historische les vergeten te zijn.

In Rusland wordt veel tijd en energie gestoken om dit historische besef levend te houden. Russen hebben hier ook zo'n mooie omschrijving voor, 'levende geschiedenis'. Levend in de zin van levende mensen die de geschiedenis hebben doorleefd en dit weer doorgeven aan de nieuwe generatie.

Wij lijken dit kwijtgeraakt te zijn en de gevolgen daarvan zijn te merken. Vooral in de vorm en inhoud van de media / verslaggeving.

Onze politiek is een afgeleide van deze berichtgeving. Zoals al zo vaak is gezegd, door geopolitieke kenners, eindigt elk gewapend conflict aan de onderhandelingstafel. En als dit een gegeven is waarom gaan talrijke Europese regeringen en de Amerikaanse dan door met steun verlenen aan dit conflict? Dat Oekraïne deze strijd zou verliezen was al besloten op het moment dat dit conflict begon. Het was slechts een kwestie van tijd voordat dit realiteit zou worden.

Voor 2025 is het verleidelijk is om de pessimistische lijn van de afgelopen twee jaar ongewijzigd door te trekken. Er is immers al zoveel afschuwelijks gebeurd en de afgelopen tijd, na de presidentsverkiezingen gingen we weer een stap hoger op de escalatieladder doordat de V.S. goedkeuring gaf aan het gebruik van lange afstandsruketten.

Daarbij is recent een Russische generaal, Igor Kirillov, vermoord die zich bezig hield met de bestrijding van biologische wapens. Rusland zal deze moord niet zonder consequenties over zijn kant laten gaan.

Zo blijven we heen en weer pingpongen terwijl we onnodig veel mensenlevens in dit proces blijven verliezen. Blijft dit zo doorgaan dat we voortdurend langs de rand van het ravijn dansen totdat we, god verhoede, erin vallen? Of krijgen we in 2025 een vredesdeal?

Onlangs keek ik naar een online gesprek, georganiseerd door China Academy.org, met John Mearsheimer en Alexander Dugin over deze vraag. Mearsheimer was niet optimistisch en zijn twee voornaamste argumenten waren dat geen Amerikaanse president de twee Russische voorwaarden zal accepteren waaraan voldaan moet worden voordat vredesbesprekingen kunnen beginnen.

De eerste voorwaarde is permanente neutraliteit voor Oekraïne, geen lidmaatschap voor de NAVO.

De tweede voorwaarde is dat de vier oblasts: Donetsk, Cherson, Loegansk, Zaporozjia en de Krim erkent moeten worden als grondgebied van Rusland. Het voldoen aan deze twee voorwaarden staat gelijk aan een vernederend strategisch verlies voor de elite die Amerika bestuurt en voornamelijk om deze reden is dit voor hen geen acceptabele positie.

Dugin was het volledig eens met deze analyse en voegde nog een derde punt eraan toe door te stellen dat het Oekraïne conflict een existentieel conflict is voor Rusland en in het verlengende daarvan van het huidige Russische politieke stelsel en de macht van de Russische president. Rusland zit in dit conflict voor onbepaalde tijd en gaat net zo lang door totdat alle strategische doelen bereikt zijn waarmee de Russische nationale veiligheid zeker gesteld is.

Rusland heeft haar kaarten op tafel gelegd en is dus bereid om onmiddellijk in vredesonderhandelingen te treden mits er dus aan die twee voorwaarden wordt voldaan. Het zal dus hoofdzakelijk afhangen van de Westerse zijde en nog specifiek van de Amerikaanse president. Europa telt immers toch niet mee aangezien Europese leiders vrijwel alles doen wat Amerika hen dicteert. Ook al beschadigen Europese leiders hun eigen bevolking aanzienlijk met deze politiek door Amerikaanse belangen ten koste van de belangen van hun eigen land en bevolking te behartigen. Ik blijf dit feit ongelooflijk vinden maar het is tragisch genoeg een gegeven.

Trump heeft campagne gevoerd op het platform dat hij het conflict in Oekraïne wil stoppen. Waar alles van zal afhangen is of Trump zijn agenda met Oekraïne kan realiseren tegen de wil, intentie en capaciteiten in van de Amerikaanse 'deepstate'. Hiermee doel ik op de inlichtingendiensten, de defensiebedrijven, de media, de denktanks, het Amerikaanse congres en de donorklasse die deze politiek van financiële steun voorziet. Al deze partijen staan in de 'interventiestand' en het zal dus haast een bovenmenselijke inspanning vragen om een dergelijke prestatie te leveren, een vredesdeal voor Oekraïne. Of Trump ook kan leveren wat hij beloofd valt te bezien, Mearsheimer was hierover pessimistisch. Ik voel hetzelfde maar ik hoop dat de nieuwe Amerikaanse president nu woord houdt. Oekraïners en Russen hebben de vredesdeal zo hard nodig...

Ik maak me geen illusies dat 'vrede voor Oekraïne' niet een tovermiddel is waardoor alles opeens weer goed komt. Al die mensenlevens die verloren zijn gegaan zijn niet meer te herstellen.

Echter, welke toekomst Oekraïne ook tegemoet gaat, om überhaupt een levensvatbare toekomst te hebben is vrede de noodzakelijke eerste stap. Daarna

zal er gepraat worden over de wederopbouw van hetgeen wat er nog van Oekraïne over is.

Maar hoe langer deze vrede op zich laat wachten hoe minder er van Oekraïners als volk en land overblijft. Des te meer reden om deze boodschap te blijven uitdragen ook in 2025, een alternatief zie ik simpelweg niet.

Tot slot wens ik al mijn volgers, lezers, familie en vrienden een gelukkig en gezond 2025 en ik dank jullie allen hartelijk voor alle donaties en steun!